

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/40/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201305
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012201305.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Gr?sslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Krajský súd v Bratislave, Záhradnícka 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Spr. 6160/12 zo dňa 20. júna 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 133/2012-128 zo dňa 20. júna 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 133/2012-128 zo dňa 20. júna 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. Spr. 6160/12 zo dňa 20. júna 2012 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. Spr. 6050/2012 zo dňa 24. mája 2012, ktorým okresný súd zamietol žiadosť žiadateľa zo dňa 09. mája 2012 o sprístupnenie informácie evidenčného charakteru - spisovej značky (Er) exekučného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV, kde žiadateľ vystupuje na strane oprávneného a na strane povinného vystupuje R. U., nar. XX.XX.XXXX s odôvodnením, že žiadosť vykazuje znaky tzv. „lustrácie“ súdnych konaní, preto mala byť podaná ako „obyčajné podanie“ opatrená kolkovou známkou v hodnote 2,50 € za lustráciu (za každú aj začatú stranu) podľa príslušných ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) a položky 24a Sadzobníka súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“).

Dospel k záveru, že žalobca podal žiadosť podľa § 64 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy (ďalej len „vyhláška č. 543/2005 Z. z.“) v spojení s položkou 24a a 28 sadzobníka tak, ako to konštatoval žalovaný, ktorou žiadal o poskytnutie informácie evidenčného charakteru v exekučnom konaní, v ktorom vystupuje na strane oprávnenej osoby, t.j. ako účastník konania, preto mu nebolo možné požadovanú informáciu sprístupniť podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií), ale postupom podľa osobitnej právnej úpravy, ktorú na daný prípad správne aplikoval.

Vyslovil, že k požadovaným zisteniam môže dospieť povinná osoba prvotným administratívnym úkonom „lustráciou“ údajov (meno a priezvisko povinného - R. U.) uvedených žalobcom v žiadosti. Zo žiadosti žalobcu sú známi len účastníci konaní - oprávnený (žalobca) a povinný, avšak tento údaj je na zistenie konkrétnej veci nedostatočný. Uviedol, že práve z tohto dôvodu je každá spisová kancelária povinná „lustrovať“ súdne konania, tzn. že kancelárie sa nevyhnú povinnosti „lustrovať“ súdne konania, aby sa mohol žalobca dozvedieť požadované spisové značky konkrétnych exekučných konaní. Preto v danom prípade nie je možné sprístupniť žalobcovi spisové značky (zo strany žalobcu bolo podaných niekoľko desiatok obdobných žiadostí) podľa zákona o slobode informácií bez toho, aby bol údaj o účastníkoch doplnený aj ďalším podporným identifikačným znakom - predmetom sporu, čím by boli spisové značky skutočne objektívne zistené administratívnym postupom „lustrácie“. Teda poskytnutie týchto informácií nie je možné prostredníctvom zákona o slobode informácií. Ďalej uviedol, že súd ako taký to zistí iba v prípade komplexnej „lustrácie“ všetkých u neho vedených konaní v jednotlivých registroch. V danom prípade predmetom žiadosti o sprístupnenie informácií zo dňa 09. mája 2012 nebola požiadavka o neznámy poznatok, ani údaje, ktoré by bol žalobca oprávnený požadovať a nebola to ani požiadavka na sprístupnenie poučenia, alebo obdobnej skutočnosti vyplývajúcej z rozhodovacej činnosti súdu, ale žiadosť obsahovala požiadavku, ktorá vyžaduje zber informácií v agende registrov súdnych konaní žalovaného, pričom žalobca je v tomto konkrétnom prípade účastníkom exekučného konania sp. zn. EX 30/2004, napriek čomu sa na konajúci súd neobrátil s „klasickou“ žiadosťou v súlade s § 80 OSP.

Zdôraznil, že žalobca je priamym účastníkom exekučného konania, preto je oprávnený konať podľa § 44 ods. 1 OSP v spojení s § 64 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. Z uvedeného vyvodil, že požiadavka žalobcu nespadá pod rámec zákona o slobode informácií, jeho aplikáciou nie je možné zistiť relevantné údaje vo vzťahu k obsahu žiadosti žalobcu.

Ďalej konštatoval, že zo zákona o slobode informácií nemožno vyvodzovať, že informáciou je aj spracovanie údajov formou „lustrácie“ exekučných spisov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto o sprístupnenie informácií žiada. Dodal, že predmetnú žiadosť nemôže žalovaný ani odstúpiť (v zmysle vyjadrenia žalobcu) do svojho informačného centra na priame vybavenie bez toho, aby o nej bolo rozhodnuté spôsobom predpokladaným v § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií, nakoľko táto žiadosť žalobcu bola podaná v zmysle zákona o slobode informácií, t.j. v inom právnom režime.

Následne poukázal na § 129 vyhlášky č. 543/2005 Z. z., podľa ktorého prijaté podania, ktorými sa dáva podnet na začatie konania, podateľňa eviduje pomocou aplikácie v manažmente. Vyslovil, že v danom prípade, tak ako pri podaní akejkoľvek súdnej žaloby - návrhu, žalovaný vydal žalobcovi pri podaní exekučného návrhu podľa cit. ustanovenia vyhlášky písomné potvrdenie, obsahujúce najmä údaje (informácie) ako sú označenie súdu, pridelenú spisovú značku, účastníkov konania, predmet sporu, meno zákonného sudcu (predsedu senátu), presný čas a dátum podania návrhu. Preto zdôraznil, že žalobca opätovne žiadal sprístupniť prostredníctvom zákona o slobode informácií údaj, ktorý už mal k dispozícii, a teda sa nejedná o žiadosť o sprístupnenie jemu neznámej skutočnosti. Požadovaná informácia mu bola predtým riadne oznámená potvrdením o prijatí návrhu príslušným exekučným súdom v zmysle osobitného predpisu.

Dal do pozornosti, že žiadosť o sprístupnenie informácií má za cieľ poskytnúť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala výhradne pokynom na výkon určitých

činností, alebo postupu povinnej osoby.

Mal za to, že žalobcom požadované informácie nie sú informáciami týkajúcimi sa rozhodovacej činnosti súdu alebo informáciami o rozhodnutí alebo výsledku konania, ktoré sú súdy povinné sprístupniť podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií v spojení s § 82a ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalobcu, ako účastníka súdneho konania, z ktorého žiadal sprístupniť informáciu, nemožno považovať za žiadateľa podľa § 4 ods. 1 zákona o slobode informácií, t.j. osobu, ktorá sa nemôže o požadovanom, jemu neprístupnom a neznámom údají dozvedieť inak, ako postupom podľa zákona o slobode informácií. Práva žalobcu ako účastníka súdneho exekučného konania na získanie údajov zo súdneho spisu, potrebných na hájenie svojich nárokov sú zaručené vyššie citovanými osobitnými procesnými ustanoveniami, ktorých aplikácia má v danom prípade prednosť pred aplikáciou zákona o slobode informácií, tak ako to analogicky vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽi/8/2009, podľa ktorého právo účastníka konania na prístup k informáciám týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdu v jeho právnej veci má charakter špeciality k všeobecnému právu občanov na poskytnutie informácií. S prihliadnutím na uvedené sa súd prvého stupňa odchýlil od právneho názoru prezentovaného v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach vedených pod sp. zn. 2S/280/2012 a sp. zn. 5S/222/2012.

Ku námietke žalobcu ohľadom nulity prvostupňového rozhodnutia z dôvodu, že toto nebolo vydané oprávnenou osobou, uviedol, že túto nemohol považovať za dôvodnú. Ďalej uviedol, že v príslušnom rozvrhu práce môže byť na poskytovanie informácií poverený zamestnanec infocentra, avšak rozhodnutie vydáva predseda súdu, ktorý je oprávnený vydať rozhodnutie podľa zákona o slobode informácií ako štatutárny orgán povinnej osoby. Dodal, že prvostupňové ako aj napadnuté rozhodnutie žalovaného boli vydané v zákonných lehotách a osobami príslušnými podľa zákona.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi právo na náhradu trov konania nepriznal s poukazom na § 250k ods. 1 OSP.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca z dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ OSP. Domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Súdu prvého stupňa vyčítal nesprávnosť jeho záveru, že povinná osoba môže k požadovaným zisteniam dospieť prvotným administratívnym úkonom „lustráciou“ údajov, avšak len označenie účastníkov nie je dostatočným údajom, preto bude povinná osoba nútená vykonať „lustráciu“ prostredníctvom všetkých spisových kancelárií za účelom zistenia spisovej značky. Namietal, že z uvedenej argumentácie sa javí, že nedokonalosť evidencie účastníkov konania resp. vhodných technických a programových prostriedkov pri vedení súdneho manažmentu má byť na ťarchu žiadateľov o informácie. Zdôraznil, že ani v napadnutom rozhodnutí, ani v právnom poriadku nie je vysvetlené v čom by mal spočívať rozdiel medzi „vyhľadaním“ informácie, ktorú má povinná osoba k dispozícii a medzi „lustrovaním“.

Nesúhlasil ani so záverom súdu prvého stupňa, že na identifikáciu konkrétnej veci by bolo potrebné poznať aj predmet sporu, avšak pre nutnosť zistenia tohto údaje sa informácia vymyká zo zákona o slobode informácií. Namietal, že vzhľadom na to, že krajský súd v tomto smere nevykonával žiadne dokazovanie, nie je skutočnosť, že na identifikáciu veci nestačí označenie účastníkov žiadnym spôsobom preukázaná. Doplnil, že len v prípade, ak by sa medzi rovnakými účastníkmi viedli viaceré konania, mohla by vzniknúť pochybnosť o „identite“ konania, čo však podľa žalobcu vykonaným dokazovaním v tomto konaní nebolo zistené. Následne zdôraznil, že žalobca v žiadosti o sprístupnenie informácie uviedol predmet sporu, a to tým, že žiadosť obsahuje údaj, že ide o exekučnú vec, spisovú značku, pod ktorou vec vedie súdny exekútor a číslo zmluvy, ktorej nesplnenie je v exekučnom konaní vymáhané. Uviedol, že nemá vedomosť, čo jednotlivé súdy zapisujú do predmetu sporu v elektronických registroch a zároveň vyslovil presvedčenie, že medzi jednotlivými súdmi nie je tento spôsob jednotný.

Za nesprávny označil aj záver súdu prvého stupňa, v ktorom konštatoval, že žalobca sa mal informácie

dožadovať „klasickou“ žiadosťou podľa § 80 OSP. V tejto súvislosti namietal, že žiadna „klasická“ žiadosť v zmysle § 80 OSP neexistuje a preto žalobca nemohol takto postupovať. Rovnako tak poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/222/2012, sp. zn. 5S/226/2012 a sp. zn. 2S/280/2012, ktorými v skutkovo a právne totožných veciach rozhodol tak, že zrušil napadnuté rozhodnutia žalovaného.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 22. júla 2014, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 133/2012-128 zo dňa 20. júna 2014. Mal za to, že súd prvého stupňa rozhodol o žalobe žalobcu zo dňa 06. júla 2012 v súlade s § 250j ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP. Vo vzťahu k žalobcom namietaným vadám napadnutého rozsudku krajského súdu v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ a § 221 ods. 1 písm. h/ OSP uviedol, že s týmto tvrdením žalobcu sa nestotožňuje, ale má za to, že k žiadnym vadám nedošlo a súd prvého stupňa vo veci sp. zn. 4S 133/2012 konal a rozhodoval v súlade s § 244 a nasl. OSP, nakoľko v danom prípade ide o správne konanie.

Ohľadom námietky žalobcu, týkajúcej sa používania technických a programových prostriedkov na evidenciu súdnych konaní žalovaného, uviedol, že táto otázka z hľadiska práva nemá nič spoločné s jeho rozhodnutím zo dňa 20. júna 2014, ani s rozhodnutím povinnej osoby zo dňa 24. mája 2012, skôr má byť adresovaná mimo rámca súdneho konania Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý je správcom informačného systému žalovaného.

Prisvedčil, že žalobca vo svojej žiadosti zo dňa 09. mája 2012 uviedol spisovú značku, pod ktorou vedie exekúciu súdny exekútor, vrátane čísla zmluvy. To sú však pravdepodobne vstupné údaje na zistenie a identifikáciu exekučného konania (č. EX 30/2004) u súdneho exekútora, ale nie v PC žalovaného. Preto nebolo možné, aby na základe žiadateľom zadaných kritérií jeho žiadosti vyhovel sprístupnením informácií podľa zákona o slobode informácií.

Ďalej uviedol, že právo na informácie nie je absolútne, nadradené nad iné práva, a preto jeho využívanie nemôže byť bezhraničné a vykonávané na úkor iných práv a povinností. Výkon tohto práva musí byť primeraný účelu zákona, ktorý spočíva na dostupnosti informácií, ktoré sú pre občana potrebné na realizáciu demokratických práv v právnom štáte. Doplnil, že povinná osoba ani žalovaný sa nebránia poskytnutiu žalobcom požadovaných informácií, a to spisových značiek Er, kde je žiadateľ v právnom postavení oprávneného a na strane povinného zasa dlžník (povinný) R. U., nar. XX.XX.XXXX, avšak objektívny výstup údajov môže žalovaný po technickej stránke spracovať len v súlade so zákonom o súdnych poplatkoch, pretože nemá dostupné technické a programové prostriedky na to, aby vyhovel žiadateľovi podľa zákona o slobode informácií, nakoľko musí brať zreteľ aj na § 21a ods. 1, 2 zákona o slobode informácií.

Nestotožnil sa ani s názorom žalobcu o tom, že „klasickou“ žiadosťou je žiadosť podaná podľa § 80 OSP. Zdôraznil, že takáto konštatácia resp. podľa žalobcu dokonca tvrdenie žalovaného a povinnej osoby sa ani v jednom z ich rozhodnutí nenachádza a nie je ani vo vyjadrení žalovaného k žalobe žalobcu zo dňa 17. marca 2014.

Vo vzťahu k poukazu žalobcu na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/222/2012, sp. zn. 5S/226/2012 a sp. zn. 2S/280/2012 uviedol, že ku dvom z týchto vecí, a to sp. zn. 5S/222/2012 a sp. zn. 2S/280/2012 vyjadril právny názor samotný konajúci súd v napadnutom rozsudku, s ktorým sa žalovaný v celom rozsahu stotožnil. Na doplnenie poznamenal, že žalobca vedie proti nemu takmer 50 obdobných sporov v prípadoch podaných exekučných návrhov, ako dôsledok ním podaných žiadostí podľa zákona o slobode informácií, na základe ktorých žiadal sprístupniť spisové značky týchto konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 OSP. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol

zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. júna 2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že žalobca podľa zákona o slobode informácií žiadal Okresný súd Bratislava IV ako povinnú osobu o sprístupnenie informácií evidenčného charakteru - spisových značiek Er vo vzťahu k exekučnému konaniu vedenému pred exekučným súdom, kde žiadateľ vystupuje na strane oprávneného a na strane povinného vystupuje R. U., nar. XX.XX.XXXX. Okresný súd Bratislava IV ako povinná osoba rozhodnutím Spr. 6050/2012 zo dňa 24. mája 2012 zamietol žiadosť žalobcu z dôvodu, že vychádzajúc z obsahu žiadosti mal za to, že žiadosť vykazovala znaky tzv. lustrácie súdnych konaní. Preto mala byť žiadosť podaná ako obyčajné podanie, opatrené kolkovou známkou v hodnote 2,50 € za lustráciu podľa položky 24a sadzovníka. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím Spr. 6160/12 zo dňa 20. júna 2012 tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z administratívneho spisu preukázané, že žalobca žiadal o sprístupnenie informácie týkajúcej sa konkrétnej fyzickej osoby, ktorá bola identifikovaná menom, priezviskom a dátumom narodenia. Fyzická osoba bola v žiadosti identifikovaná údajmi podľa § 4 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov. K takto podanej žiadosti nie je možné sprístupňovať informácie v právnom režime zákona o slobode informácií, pretože ich poskytnutím by povinná osoba implicitne potvrdila - verifikovala, že fyzická osoba s týmito osobnými údajmi sa nachádza v jej registri a že spisovaná značka Er sa týka konkrétne identifikovanej fyzickej osoby (§ 9 ods. 2 zákona o slobode informácií). Odvolací súd dospel k záveru, že komunikácia medzi povinnou osobou a žiadateľom na základe zákona o slobode informácií nemôže prebiehať s obsahom osobných údajov, ktoré sú chránené zákonom o slobode informácií a to s ohľadom i na skutočnosť, že povinná osoba si pred poskytnutím žiadosti v rámci procesného postupu neoveruje identitu žiadateľa a údaje poskytuje e-mailom, čo nie je spôsob komunikácie zabezpečujúci ochranu osobných údajov.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov, osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o slobode informácií, informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nemá spôsobilosť na právne úkony, taký súhlas môže poskytnúť jej zákonný zástupca. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba.

Je potrebné zdôrazniť, že vo všeobecnosti žiadateľ o sprístupnenie informácie v právnom režime podľa zákona o slobode informácií nie je v procesnom postavení účastníka súdneho konania, a preto nemôže disponovať osobnými údajmi protistrany. Žiadateľ je v tomto prípade v špeciálnom postavení účastníka konania.

V danom prípade špecifické postavenie žalobcu ako účastníka exekučného konania mu umožňuje získať informácie, ktoré potrebuje v inom právnom režime. Kvalita informácií je však mimo režimu zákona o slobode informácií, pretože sa týkajú osobných údajov fyzických osôb. Žiadateľ (žalobca) ich môže získať spôsobom, o ktorom ho informovali povinné osoby, postupom podľa § 44 ods. 2 OSP v spojení s § 64 ods. 1, 2 vyhlášky č. 543/2005 Z. z..

Podľa § 64 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. na žiadosť tých, ktorí to potrebujú na uplatnenie alebo obhajovanie svojich práv, možno vydať úradné potvrdenie o skutočnostiach známych zo súdneho spisu, prípadne odpis alebo rovnopis niektorej písomnosti; ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú

dotknuté. Vydávanie úradných potvrdení, rovnopisov a odpisov zo súdneho spisu je spoplatnené podľa osobitného predpisu. Osobitným predpisom je zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, položka 24a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Na základe vyššie uvedeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že poskytnutie informácií ktoré žiadal žalobca, nie je možné podľa režimu zákona o slobode informácií, ale výhradne formou klasickej (spoplatnenej) žiadosti o lustráciu spisových značiek súdnych konaní v exekučných oddeleniach Er.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť na námietku žalobcu, spočívajúcu v poukaze na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/222/2012, sp. zn. 5S/226/2012 a sp. zn. 2S/280/2012, v ktorých prípadoch išlo o skutkovo a právne totožné veci, pričom Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutia žalovaného zrušil. V nadväznosti na uvedené poukazuje na skutočnosť, že tieto rozhodnutia boli napadnuté odvolaniami, o ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol rozsudkami sp. zn. 3Sž/40/2014 zo dňa 28. januára 2015, sp. zn. 5Sž/32/2014, sp. zn. 5Sž/34/2014 zo dňa 26. októbra 2015 a sp. zn. 6Sž/42/2014 zo dňa 28. októbra 2015 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol, konštatujúc, že žalovaný postupoval správne, keď žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie nevyhovel.

Námietky žalobcu vznesené v odvolaní neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vysporiadal, a ktorými by žalobca preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv, alebo preukázal, že neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie napadnutého správneho rozhodnutia a že by správne orgány v konaní o poskytnutie informácií podľa zákona o slobode informácií pri vykonávaní a hodnotení dôkazov porušili ustanovenia správneho poriadku. Nesúhlas žalobcu s právnym názorom krajského súdu a jeho neprijateľnosť pre žalobcu nie je v danej veci právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch krajského súdu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 2 a § 246c ods. 1 vety prvej OSP, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.